

Holly Hepburn

Gebroken harten

Thuiskomen in Brightwater Bay – deel 1

Proloog

November

‘Ik kan het niet.’

Merry wilde net zeggen dat ze hem nog zo had gewaarschuwd om vóór hun etentje niet te veel brood te eten, maar toen ze de uitdrukking op zijn gezicht zag, bestierven de woorden op haar lippen. Hij had het niet over de spaghetti carbonara die hij op zijn bord rond schoof, dit was iets groters. Dit was ernstig.

‘Alex?’ vroeg ze behoedzaam toen hij zijn blik strak op het stollende gerecht hield. ‘Wat is er aan de hand? Wat kun je niet?’

Hij keek op, zijn lichtblauwe ogen bleven even op haar rusten voordat ze als een geschrokken haas door het restaurant schoten. ‘Dit,’ zei hij ineens, na een paar lange zwijgende momenten. ‘Wij.’

Er golfde een hete, tintelende paniek door Merry heen. ‘Wij?’ herhaalde ze en het woord bleef plotseling in haar droge keel steken. ‘Waar heb je het over?’

‘Jij en ik. Onze relatie.’ Hij haalde diep adem. ‘Ik kan gewoon niet meer doen alsof.’

Er viel een lange stilte en Alex keek Merry niet aan. ‘Dat ik nog van je hou,’ zei hij ten slotte.

De lucht werd uit Merry’s longen geperst, alsof ze een stomp had gekregen. Ze had het vast verkeerd gehoord, dit was tenslotte Alex: al haar halve leven haar geliefde, die haar aanbad, haar een godin had genoemd en had beloofd dat hij altijd bij haar zou blijven, haar soulmate. Natuurlijk hield hij van haar, besloot Merry en ze schudde ongelovig haar hoofd, net zo veel als zij van hem hield. Ze haalde bibberend adem, zich er slechts vaag van bewust dat dat een piepend geluid voortbracht, en ze probeerde haar chaotische ge-

dachten zo ver bij elkaar te schrapen om een antwoord te kunnen uitbrengen.

‘Ik heb het opgekropt,’ vervolgde Alex, op merkwaardig afstandelijke toon. ‘Maar het gaat gewoon niet meer. Sorry.’

Dat laatste zei hij zo gevoelloos dat het haar de nekslag gaf. Alsof hij haar lievelingsmok had gebroken in plaats van haar hart. Tranen welden in haar ogen op. ‘Sórry?’

Het kwam er luider uit dan ze wilde en veel te emotioneel. Hij keek haar verschrikt en met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Ga nou niet huilen,’ zei hij, toen de vrouw aan het tafeltje naast hen hun een steelse blik toewierp. ‘In godsnaam, Merry, dit heb je toch zeker wel zien aankomen. Ga nou geen scène maken.’

Ze staaarde hem met open mond aan, zijn gelaatstrekken glinsterden door de tranen die elk moment over haar wangen dreigden te stromen. Niet huilen... Had hij dat echt net gezegd? Terwijl hij achteloos, alsof het niks was, al haar hoop en toekomststromen vermorzelde?

Ze knipperde met haar ogen en slikte uit alle macht, probeerde het brok in haar keel kwijt te raken. ‘Hoe had ik dat nou moeten zien aankomen?’ wist ze in een schorre fluistering uit te brengen. ‘We zijn al sinds ons zestiende samen. Je zei dat je met me wilde trouwen.’

Hij wapperde met een hand. ‘Misschien is dat het probleem. Vijftien jaar is een lange tijd, we zijn niet meer dezelfde mensen als toen.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Merry, terwijl een nieuwe golf van duizeligmakende pijn over haar heen spoelde. ‘We zijn opgegroeid, volwassen geworden.’ Ze haalde nogmaals bibberend adem. ‘Volwassenen die naadloos bij elkaar passen.’

Alex slaakte een lange zucht. ‘Vroeger wel, ja. Maar de laatste tijd... nou ja, je moet toegeven dat het niet gemakkelijk is geweest. Vooral niet sinds...’

Zijn stem stierf weg maar Merry hoefde de rest van de zin niet te horen om te weten wat hij bedoelde: het writer’s block dat alles uit haar leven had weggezogen. Eerst had ze gedacht dat het kwam door de slopende vermoeidheid die haar al maanden achtervolgde, het

gevolg van de onophoudelijke mallemlen aan ontmoetingen, lunches en introductiefestjes die er nu eenmaal bij hoorden als je een bestsellerauteur van de *Sunday Times* was. Maar ze had altijd in haar schrijven kunnen wegvlugten en soelaas kunnen vinden in de wereld die ze voor anderen creëerde. Zelfs als de echte wereld haar te veel was lieten haar personages haar nooit in de steek. Tot het moment dat ze haar laptop openklapte en de woorden maar niet wilden komen.

Ze had geprobeerd niet in paniek te raken, zichzelf wijsgemaakt dat het iets tijdelijks was. Ze kreeg steun van bevriende schrijvers, maar die waren niet verbaasd.

‘Hemeltjelijf, Mer, in de afgelopen vijf jaar heb je er twee boeken per jaar uitgeperst,’ had Jess gezegd toen Merry haar in vertrouwen nam. ‘Doe eens een keer rustig aan, neem een poosje vrij. Je deadline is nog maanden ver weg.’

Behalve dan dat de deadline kwam en ging, en dat Merry nog altijd verlamd was doordat ze geen letter op papier kon krijgen. Haar uitgever was begripvol, maar het knaagde aan haar zelfvertrouwen en ze kon er niet van slapen. Alleen al de gedachte om achter haar laptop te moeten zitten joeg haar de stuipen op het lijf, ze werd beroerd als ze naar het lege scherm keek. En, onvermijdelijk, had het haar relatie met Alex aangetast. Alleen had ze zich niet gerealiseerd hoe erg, tot nu.

‘Je zei dat je het begreep,’ zei ze tegen hem. ‘Je zei dat je alles zou doen om te helpen.’

‘Dat heb ik geprobeerd,’ sputterde Alex tegen, en hij klonk gekrenkt. ‘Ik heb geluisterd toen je wilde praten, heb voorgesteld om een counselor in te schakelen, en ik durfde amper adem te halen als jij je in je werkkamer opsloot om een poging tot schrijven te doen. Ik loop al zeven maanden op eieren, Merry, en ik weet niet wat je verder nog van me verwacht, behalve dan dat ik dat verdomde boek voor je schrijf.’

Hij was overduidelijk rancuneus en Merry dacht wel te weten waarom. Alex was zo trots geweest op haar geslaagde carrière, had zich altijd gekoesterd in de gloed die van haar succes afstraalde en opgeschept over haar prijzen en verkoopcijfers. Er viel weinig te

snoeven als er dagen waren waarop het haar zelfs te veel was om haar bed uit te komen.

‘Ik had niet verwacht dat je zou opgeven,’ zei ze zachtjes. ‘De Alex van wie ik hou zou dat nooit doen.’

Hij leunde naar achteren en liet zijn vork op het bord kletteren, wat onheilspellend definitief klonk. ‘Zoals ik al zei, we zijn allebei veranderd.’

Er klonk een nauwelijks verholen gesnuif van de vrouw aan het tafeltje naast hen. Alex schraapte zijn keel. ‘Ik denk dat het het beste is als ik vertrek. Wel zo netjes.’

Bij de gedachte dat ze in haar eentje zou moeten wonen, in de flat in Chiswick die ze altijd hadden gedeeld, werd ze opnieuw overspoeld door een onwettelijk gevoel. ‘Waar ga je dan heen? Dit is gekkenwerk, Alex, kunnen we er niet proberen uit te komen? Ik... Ik hou van je.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat is het punt juist, dat geloof ik niet, in elk geval niet meer zoals vroeger. En misschien is dat wel voor een deel de reden waarom je niet meer over liefde kunt schrijven. Je bent vergeten hoe dat voelt.’

De woorden staken als een mes door haar hart. ‘Ga mij niet vertellen wat ik voel. Ik weet wat liefde is. Als íemand dat is vergeten, dan ben jij dat wel.’

‘Ik kan met iemand een flat delen in Greenwich,’ zei hij. ‘Een paar dagen geleden heb ik het contract getekend.’

Het was dus geen overhaaste beslissing geweest, drong in een dof besef tot Merry door. Hij had dit al een poosje voorbereid, weken of zelfs maanden, en hij had juist dit restaurant gekozen om de gadeslag toe te brengen, omdat ze er allebei nog nooit waren geweest en ze er geen speciale herinneringen aan hadden. Hij had het tenminste niet in de woonkamer thuis verteld, waar ze het elke keer opnieuw zou moeten beleven, wel zo attent van hem. Of misschien was hij zo cynisch geweest dat hij had ingecalculeerd dat ze zich waarschijnlijk in het openbaar wel zou beheersen, dat dan de kans minder groot was dat ze zou instorten. Ze wist het werkelijk niet, de Alex die tegenover haar zat, leek opeens wel een vreemde voor haar. Maar één ding wist ze wel: wat ze ook zei of deed, hij zou niet van

gedachten veranderen. Hij ging bij haar weg. ‘Wanneer ga je?’ wist ze uit te brengen, worstelend om het beetje waardigheid dat ze nog had te behouden.

Alex blies een adem uit. ‘Nu.’

‘Nú?’ echode ze na, hem aanstarend. ‘Maar je hebt geen kleren bij je.’

‘Ik koop wel wat,’ zei hij, en hij haalde zo achteloos zijn schouders op dat er opnieuw een pijngolf door haar heen schoot. ‘Het is beter zo, geloof me.’

Hij keek op, ving de blik van de ober en maakte dat bekende ‘de-rekening-graag’-gebaartje dat Merry altijd een beetje idioot had gevonden, hoewel ze daar nooit iets van had gezegd. Even later kwam de ober naar hen toe, de blik zorgvuldig afgewend van Merry’s verbijsterde gezicht. Ze keek in verstart stilzwijgen toe terwijl Alex betaalde en zijn stoel naar achteren schoof. ‘Je komt wel thuis, hè?’

Haar oren suisden zo erg dat ze zich amper kon concentreren op wat hij zei. Ze haalde diep adem, tikte met een vinger tegen haar pols, telde de slagen en drong de opkomende angst terug. ‘Ja, hoor,’ mompelde ze. ‘Ik red me wel.’

Hij aarzelde, alsof hij nog iets wilde zeggen, toen knikte hij. ‘Sms me als je thuis bent. Morgen praten we verder.’

Ze keek hem na tot hij door de deur was verdwenen; de andere gasten aten in gelukzalige onwetendheid gewoon verder. Merry verwachtte dat ten minste een paar van hen haar nieuwsgierig zouden aanstaren, maar in werkelijkheid leek bijna niemand iets te hebben gemerkt. Ze richtte haar blik op het witte tafelkleed en worstelde om haar bonzende hart en tollende gedachten onder controle te krijgen. Ze nam een slok wijn, slikte hem door, maar proefde hem nauwelijks. Alex kwam wel terug, zei ze troostend tegen zichzelf, als tot hem doordrong dat hij echt een flat moest delen met een vreemde. Ze waren nooit langer dan een paar weken gescheiden geweest, hij zou beseffen dat hij nog steeds van haar hield, hij zou terugkomen en haar smeken om vergiffenis. Merry groef haar vingernagels in haar handpalmen en slaakte een bibberige zucht. Hij moest wel.

De vrouw aan het tafeltje naast haar leunde naar haar toe, haar hele gezicht straalde medeleven uit. ‘Moet je horen, ik weet dat het

me niks aangaat en ik zie ook wel dat het verdomd veel pijn doet, maar ooit zul je blij zijn dat je niet met hem getrouwd bent.’

En daarmee ging Merry’s wankele zelfbeheersing aan diggelen en barstte ze in gierende snikken uit.

Aangeboden – Schrijvershuis

1 februari – 31 juli

Met genoegen biedt de Orkney Literary Society een schrijvershuis aan voor de tijdsduur van een halfjaar. Schrijvers uit het Verenigd Koninkrijk van wie reeds werk is gepubliceerd kunnen zich aanmelden. We bieden een volledig verblijf in een traditioneel Schots boerderijtje, evenals vervoer en een stipendium van vijfduizend pond. Als tegenprestatie verwachten we dat de auteur het leesplezier op en rond de Orkneyeilanden stimuleert en in samenwerking met onze bloeiende bibliotheek en boekwinkels gedurende het jaar een aantal evenementen voor het publiek organiseert. Bovendien moet de auteur tijdens het verblijf minstens één nieuw artistiek werk afleveren, met als onderwerp Orkney en de omliggende eilanden.

Dit Schrijvershuis is bedoeld voor een schrijver die tijd en afzondering zoekt om op een prachtige en magische plek te werken.

Stuur voor nadere informatie over de aanmeldingsprocedure een e-mail naar: Niall.Gunn@Orkneylib.gov.uk
Sluitingsdatum voor aanmelding: 30 november